

Vedrana Rudan
Amaruši

v|b|z ZAGREB

v|b|z

biblioteka
AMBROZIJA

knjiga 383.

glavni urednik:
Drago Glamuzina

izvršna urednica:
Sandra Ukalović

Vedrana Rudan
Amaruši

izdavač:
V.B.Z. d.o.o.
10010 Zagreb, Dračevićka 12
tel: 01/6235-419, fax: 01/6235-418
e-mail: info@vbz.hr
www.vbz.hr

za izdavača:
Boško Zatezalo

za suizdavače:
Dženana Ortaš
V.B.Z. d.o.o., Sarajevo
71000 Sarajevo, Zelenih beretki 8
tel: +387 33 261 685, fax: +387 33 261 686
e-mail: info@vbz.ba

Mile Tomić
V.B.Z. d.o.o., Beograd
11000 Beograd, Bulevar vojvode Mišića 17
tel: +381 11 3691 549
tel: +381 11 3691 097
e-mail: office@vbz.rs

urednik knjige:
Drago Glamuzina

lektura i korektura:
Irena Španić

ilustracija na naslovnici:
Mirko Ilić

grafička priprema:
V.B.Z. studio, Zagreb

tisak:
Znanje d.o.o., Zagreb
listopad 2013.

Vedrana
Rudan
Amaruši

v|b|z

biblioteka
AMBROZIJA

knjiga 383.

opyright © 2013. Vedrana Rudan
All rights reserved.

Copyright © 2013. za hrvatsko, bosansko i srpsko izdanje:
V.B.Z. d.o.o.
Zagreb

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 858306.

ISBN: 978-953-304-600-6 (meki uvez)

CIP — Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo
COBISS.BH-ID 20711942

CIP — Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
COBISS.SR-ID 202002965

ISBN: 978-86-7998-311-4 (mek povez)

*»Nona, ti si prašuma, a ja sam šuma.
U meni žive vukovi, a u prašumi magarci.«*

K. B. (3,5 godina)

S V I M E Z O V U A M A R U Š I jel sam bila mala pa sam plesala kad je noni zvonio telefon, amaruši amari, amaruši vibori, trjalalalalalala, la. Mama me je obukla u crvenu haljinicu i hulahopčice na Heloukiti i rekla mi, a sada idemo noni. Ja sam rekla da ja bi išla u vrtić. Mama je rekla, idemo noni jel ju je ostavio nonić. I još je tati rekla, jako se bojim za nju, jedna moja pokojna teta se bacila u bunar. Pa smo ušle u auto pa smo došle do nonine kuće pa smo parkirale na njenom parkiralištu pa mi je mama rekla, daj mi ručicu, ne smiješ sama na cestu. Pa smo išle u noninu kuću a sad smo na noninoj terasi i moja mama noni govori.

Kod none

»Evo nas, letim na posao, skuhaj joj bilo što, nisam sinoć ništa stigla, bila sam prebijena, došla sam doma u jedanaest, kako ste, teta Seka, Amaruši, napravi noni

grligrli, a prije toga mami ljubac. Bravo, pozdrav svima, letim, drago mi je da ste s mamom.« »Kako to izdržavaš? Potpuno si se zapustila. Umjesto da pišeš ti čuvaš dijete. Zašto mala ne ide u vrtić? Kako krasan dan. Imamo sreću da živimo u ovako lijepom kraju, skuhat ću nam juhicu.« »Nema čovjeka koji ne zna gdje je bio kad je ubijen Kenedi i kad je umro drug Tito.« Ja bi gledala Pipi. »Teta Seka će ti staviti Pipi. Postoji li u ovoj kući ledeno pivo?« »Sjećam se svakog detalja.« Meni se piškaki. »Teta Seka će te staviti na školjku.« Ja sam u kazalištu gledala *Pepeljugu*, kako se zovu polusestre od Pepeljuge? Čuješ, teta Seka, kako u zahod padaju plonkići, jedan, dva, tri. Obriši mi riticu. »Ja pojma nemam gdje sam bila kad su ubili Kenedija i da ti pravo kažem, boli me za njega kurac. Sin bogatog mafijaša koga su ubili mafijaši jer je zaboravio da je sin mafijaša. Pročitaj malo biografiju Franka Sinatre. Zgromila me fotka mrtve Merilin. Isuse, prestrašno je izgledala ta žena. Bojim se smrti. Ja ću izgledati još odvratnije.« Zašto plačeš, teta Seka? »Strugala sam parkete čeličnom žicom dok je Zbor Crvene armije urlao, kakaljinkakaljinkakakaljinalalala. Osjećala sam, moram zapamtiti taj dan. Nepodnošljiv smrad u nosu od kreme kojom smo moje prijateljice i ja mazale oguljeni parket, ruska deračina u pozadini, drugarica iz muzičkog nas gleda hoćemo li parket dovesti do visokog sjaja ili će sve morati krenuti ispočetka, ako bude

blistao poput pasjih jaja nas tri ćemo iz muzičkoga dobiti pet. Sve mi je još u glavi i u nosu jer je toga dana poginuo Kenedi.« »Ja se sjećam da sam s tobom drugarici Veri strugala parkete, koja su to bila vremena, dječica su morala žicom ribati pod, ali stvarno sam zaboravila da je toga dana koknut Kenedi. Kasnije sam sto puta vidjela Džeki u ružičastom kostimu prelivenom njegovim mozgom, ne mislim da sam morala zapamtiti da se to dogodilo baš kad smo strugale onaj parket. Ti si pisačica, oduvijek si pretjerala, pretpostavljam da si i to izmislila. Živiš od pričanja pizdarija.« »Moja se kći derala kao obično. Urlala je bez veze, ali ja je nisam smjela tresnuti jer se jednogodišnju djecu ne mlati, imala je zapaljenu riticu. Stalno je imala zapaljenu riticu i stalno sam je premazivala onom žutom, gustom mašću, ona se drala čitave te godine na jednak način, vrištala bi dok bih joj skidala posranu ili mokru pelenu, vrištala je i vrištala i vrištala i gola i obučena i zapaljene guzice i zdrave guzice, jednostavno, bila je vrištavo stvorenje, danas je vrištava žena. Toga sam dana sebi rekla, zapamti ovo pranje guzice, kakve joj je boje guzica, tamnoljubičasta, kakve je boje krema, tupožuta, da li dok plače drži oči otvorene, drži, da li joj se vide svi zubi dok urla, vide se zubi, mlati li nogama, mlati, mlati li rukama, mlati, sve zapamti, sve zapamti, sto ćeš puta u životu morati odgovoriti na pitanje, što si radila, gdje si bila kad je umro drug

Tito.« »O tome ti govorim. Bolesno si hiperbolična. 'Zapamti, zapamti, sto ćeš puta u životu morati odgovoriti što si radila, gdje si bila kad je umro drug Tito.' Davno nisam čula veće sranje. Skupa smo otkako znamo za sebe, šezdeset je tebi, šezdeset je meni, živimo u istom gradu već šezdeset godina, nikad me nitko nije pitao što sam radila, gdje sam bila u trenutku kad je umro drug Tito. A tebe ljudi stalno pitaju, gospođo Nina, oprostite što smetamo, što ste radili u trenutku kad je umro drug Tito? Jednostavno, ne sviđa mi se ta tvoja crta.« Kad budem velika, ja ću biti Pipi i jahati ću kona. »Kako to da mala ne zna reći nj? Niste bili kod logopeda? Reci konj.« Kon. Bila mama Kukunka Kukunka, bio tata Taranta, Taranta, imali su maloga Juju. Odgovara krokodil sa duboke rijeke Niiiiil, evo vama vašega Juju... »Mala nema ni sluha ni glasa. Volim pivo jer podrigujem bez problema. Nina, imaš brkove. Zašto smo takve ovisnice, čim ostanemo bez kurca, pretvaramo se u vukovekaradžiće.« »Zakasnili smo na vjenčanje jer sam zaboravila na sebe staviti nešto plavo pa je moja prva svekrva zbog toga poludjela, najzad mi je u torbicu uvalila rastavljenu kemijsku olovku koja mi je umrljala svilenu podstavu torbice. Gdje sam bila kad je spermij moga muža provalio u moje jaje, to je najvažniji trenutak u životu svake žene, kad ti se tako nešto desi, promijeni ti život dok si živ. Jebeš i Kenedija i Tita. U kom se trenutku nešto u mom tijelu

krenulo pretvarati u moju Ivu.« »Da, zato ne volim tvoje knjige, kombinacija hiperbola, prostota i patetike. Većina ljudi to voli, svaka ti čast, ubola si, ali meni to ide na živce. ‘Kad je spermij provalio u moje jaje?’ Zašto? Zašto? Zašto? Milijun sam se puta pitala, zašto je spermij provalio u moje jebeno i prejebeno jaje. Zašto?« Ja se zovem Sunčica Sunčković. »Preglupo ti je i ime i prezime, gledaj Pipi!« »Lagani trudovi, doma, ulazak u automobil, klistir, brijanje, ili obrnuto? U ono doba muševi nas, dok smo rađale, nisu držali za ruku ni brisali nam znoj sa čela, hvala bogu. Nije bilo ni epiduralnih, sve je prošlo u krvi i nadnaravnim mukama. Ipak, na pitanje kako ti je bilo na porodu, uvijek odgovaraš, to je bio najsretniji trenutak u mom životu. Nije pristojno spominjati rezanja, šivanja, bolne upale sisa, mlijeko koje je došlo ili nije došlo, jedan vece na trideset žena, odvratne liječnice, grube sestre... Ne i ne! To je bio najsretniji trenutak u tvom životu!« »Hvala dragom bogu da si jednom rodila, da imaš troje djece, slušala bih sranja do prekosutra. Čemu ta logoreja? Zašto si tako nemirna?« Ja imam uši. »Svi imamo uši.« »Da, a njegov pogled kad je ugledao svoju curicu, kakve veze ima što je želio sina. Ukratko, najvažniji trenuci u životu svake žene su oni trenuci koji muškarcima znače malo ili ništa. Tko se od njih sjeća kad je vozio dijete prvi put doktoru? Zašto se dijete onako deralo i što ga je boljelo? Kako je bilo na

prvoj svadbi, drugoj, trećoj? Sve su mu ostale u pijanoj magli. Njihovi najsretniji dani u životu sa našima nemaju nikakve veze. Da mi manje pamtimo, bile bismo bolje volje. Čemu stalno vrtjeti film, vjenčanje, prvi seks, prvi brak, drugi brak, treći brak, prvi porod, drugi porod, prvi abortus, drugi abortus... U našim smo glavama, mi žene, stalno u krvi do koljena. Da se operemo, ne bismo bile toliko napete.« Ja imam uši. »Svi su muškarci svinje, jebe se njima za djecu, oni su vladari naših života. Smrt muškarcima, smrt muškarcima, smrt muškarcima! Nina, kako ti ne dopizdi?« Nona, mogu ja otvoriti duboko? »Sigurno sam o svom porodu pisala tisuću puta, govorila za novine, na radiju, jebeš ženu koja nije bar jednom nešto istisnula iz sebe. Žao mi je što je to tako, da se još jednom rodim, nitko me ne bi davio pitanjima kako mi je bilo na porodu. Naravno da mi nitko nikad neće izbiti iz glave prvi odlazak u vrtić moje kćeri. Ručica u mojoj ruci, stajanje u mjestu ispred ogromne, željezne kapije.« »Postoji li u ovoj kući pepeljara?« Ja imam uši i oću ježeka. »Evo ti ježeka, samo začepi.« Hvala, teta Seka. »Dođi da te poljubim u kosicu.« Ja imam uši. »Svi imamo uši.« »U moje vrijeme prvi odlazak u vrtić za tate nije bio događaj koji će kasnije godinama spominjati. Današnji očevi, moj zet zna kako je to bilo kad je Amaruši prošla kroz ista vrata kroz koja joj je prošla majka.« »Zašto je mala prestala prolaziti kroz

ona vrata? Vrtić deratiziraju? Najavili su smrt štakorima? Bebe će u onoj rupi ubuduće umirati samo od gladi?» »Današnji su očevi opsjednuti dječicom zato jer ih je, kako pišu novine, trideset posto sterilno. Dok je u naše vrijeme ostajanje u drugom stanju bilo nešto što se dogodilo zajebom, danas je to čudo. Sve cure koje rode bez pomoći ogromne količine hormona, vanmaterične oplodnje i pitaj boga kojih sve metoda slave se poput kraljica.« »Zašto toliko govoriš o djeci?« Kad budem velika, ja ću roditi majmuna koji prdi. »Današnji su očevi opsjednuti svojom djecom, upoznala sam tatu koji je snimio drek svoga sina pa onda snimak mobitelom slao prijateljima koji su mu vratili snimak dreka svojih sinova. Da smo mi imale takve muževe, naša bi djeca bila drugačiji ljudi.« »Kakav bi čovjek bila tvoja kći da joj je otac bio zaljubljen u njezin drek?«

Kod mame i tate

»Koliko je sati?« »Jedan.« »Rano si se vratio.« »Popizdio je.« »Nemoj mi to raditi.« »Uhvatio me.« »Pusti je.« »Samo sam je poljubio.« »Jedva je zaspala, rekla je da će čekati

tajkota. Što ćemo sad?« »Pojeo bi nešto.« »Hoćeš da ti zagrijem sarmu?« »Pojest ću je hladnu, ne diži se, gdje je?« »Zagrijat ću je. Kako te otkrio?« »Ne da mi se govoriti o tome.« »Tko ga jebe.« »Ranko je rekao da neki lik traži konobara, ima kafić u Opatiji, trebat će mi auto, ne mogu u Opatiju autobusom.« »Ići ćeš autom.« »A kako ćeš ti malu voditi u vrtić?« »Rekla sam im da je neću neko vrijeme dovoditi jer joj je imunitet slab, svejedno moramo plaćati. Neka je stara čuva, to joj može smanjiti stres.« »Kafić radi od deset ujutro do jedan u noći.« »Kurve, skitnice, drogeraši, stjenice. Večeras mi je jedan rekao da će mi kalašnjikovom razvaliti glavu ako ga ne pustim u sobu.« »Zvala si policiju?« »Naravno. Kad oni od mene traže uslugu, odmah uskočim, kad tebi treba pomoć, stižu kad si leš. Pitali su me da li lik ima kalašnjikov, kad sam rekla da nema, spustili su mi slušalicu.« »Kako si ga se riješila?« »Dala sam mu sobu, besplatno, neka se jutarnja smjena s njim jebe, ne želim poginuti zbog četiri tisuća kuna mjesečno. Heroja će u našem hostelu ionako stjenice doći glave. Jesi siguran da ćeš dobiti posao?« »Sto posto.« »Zbrojila sam jutros, ne znam gdje ću naći dvjesto eura za stanarinu ili da ne platimo struju, dugujemo za struju već dva mjeseca?« »Idu topliji dani, ako nam je i isključe, možemo biti u mraku. Ionako nismo nikad doma. Da li su ti platili instrukcije?« »Rekla je njena stara da će mi platiti sutra. Mala nije glupa, ali je

razmažena koza. Stari joj je Talijan, ovdje ima tvornicu košulja.« »Komad tvoga očuha je boli glava. Sreo sam ih jutros. Tomo je u sedmom nebu. Žao mi je tvoje stare.« »Volim Tomu, on mi je više od oca, ali kuju ne podnosim na neviđeno.« »Nije ona kriva.« »I nije.« »Sestra je u Zagrebu izgubila cimericu pa sad nema za stanarinu, traži od mene da joj pošaljem dvije tisuće kuna.« »A zašto se tvoja sestra ne uhvati nekog posla? Mi da je školujemo? Nas je našla.« »Ne urlaj.« »Kako neću urlati?« »Jednostavno, ne urlaj.« »A ti nemoj ni pokušati poslati joj lov, suludo je da muzemo moju mater i hranimo tvoju sestru.« »Ne hranimo je, netko joj mora pomoći.« »Ja joj ne moram pomoći, imamo dijete kome trebaju cipelice.« »Ti stvarno misliš da je Amaruši stonoga, što će joj nove cipele?« »Jer je stare prerasla, uostalom bolje da njoj kupim cipele nego da tvojoj sestri plaćam stan u Zagrebu, neka unajmi sobu.« »Umoran sam.« »Uvijek si umoran kad treba odjebati tu lijenu kravetinu. Dižem se u pet ujutro, radim u hostelu, trčim na drugi kraj grada, dajem instrukcije, izvlačim iz majčinog novčanika sto kuna kad ode na vece, hrani nam i odijeva dijete, a onda, kad kako-tako zatvorim krug, javi se tvoja sestra. Sita sam svega.« »Govori tiše.« »Zašto?« »Probudit ćeš malu.« »Malaaaaaaaaaaaaa, probudi se!« »Luda si.« »Malaaaaaaaaaaaaa, probudi se!« Ja bi nešto pojela. »Što bi pojela?« Sarmu. »Tata ti je pojeo sarmu.« Zašto si

mi pojeo sarmu? »Tajkolić je bio gladan, sad je noć, spavaj.« Ja sam gladna. Ja bi kakaji. »Tata će ti pripremiti kakaji.« »Ja ću joj pripremiti kakaji, ti odi pod tuš.« »A sad nanaj, tata će napraviti grligrli tebi, a ti napravi grligrli Pepipig.« Neću, idem tebi u krevet i tajkoliću idem u krevet. »Dobro.« »Spavat ćeš u svom krevetu!« Neću! »Hoćeš!« Neću! Tajkoliću, ja bi spavala sa tobom. »Evo, lezi tu pokraj tajkolića.«

Kod none

»Dobar dan, cure, reci, Amaruši, dobar dan, teta Seka, dobar dan, nona.« Neću. »Amaruši! Ako ne budeš rekla dobar dan, teta Seka, dobar dan, nona, nećeš ostati kod none! Ajmo, idemo, odlazimo, papa, nona, papa, teta Seka.« Dobar dan, nona. »I još, dobar dan, teta Seka.« Dobar dan, teta Seka. »Kako krasni oslići, odakle ti, stara?« »Donijela je Seka. I tulipane mi je donijela Seka.« »Zašto plačeš?« »Zato jer joj je Tomo donosio tulipane.« »Isuse Kriste! Maloj možeš skuhati oslića, napraviti juhicu sa rižom, meso pomiješaj sa rižom, neka meso i riža budu kašica. Dodaj i jednu mrkvu, neka se ne prekuha, nakon spavanja joj možeš dati jogurt ili neku voćku, za večeru kakaji ili čokolino.« »Kad misliš

doći po nju?» «Jako kasno. Radit ću dulje, a onda moram skočiti platiti račune, pa do one male vještice. Zašto dan ne traje šezdeset sati? Tu su ti i hulahopčice, ako se popiša, i gaćice. Teta Seka, jurim, žurim, hvala za ribu, daj mami grligrli.» «Ti si stvarno za bogom kame-nje bacala. Što ona misli? Može li žena raditi dvadeset sati i biti majka?» Teta Seka, hoćeš mi kupiti kućicu na Heloukiti? »Ne volim Heloukiti jer nema usta.« Ima usta. »Nema usta. Donesi Heloukiti. Gdje su joj usta?» Nema usta. »Nema usta pa ti neću kupiti Heloukiti, vidiš što ti je donijela teta Seka.« Što? »Kućicu za Heloukiti. A sad mi daj ljubac. Hvala ti, Amarušica, ti si dobra curica, kad budeš velika, bit ćeš princeza.« Neću biti princeza, ja ću biti Pipi i zvat ću se Sunčica Sunč-ković. »Nećeš biti Pipi, Pipi je bezobrazna koza i mama joj je umrla, a tvoja je mama, hvala bogu dragome, živa i zdrava i Pipi ima onu konjusinu, a oko konja je puno posla. Nećeš valjda konju guzicu prati?» Oću, ja ću prati konju guzicu i mama će mi biti na nebu kao mama od Pipi i neću biti princeza, princeza je bljak! »Kad mi je majka slomila kuk, hodala je uz pomoć hodalice, nosila je pelene, u bolnici se navikla na 'prin-cezu'. To ti je visoka, drvena stolica koja ima otvor, ispod otvora je noćna posuda, noću ne moraš bauljati do vecea nego sjedneš na 'prin-cezu'. Posebna se komi-sija mora sastati i onda odlučiti hoćeš li dobiti 'prin-cezu' ili ne. Moja je stara pizdila jer je imala četrdeset i

pet godina staža, a nisu joj odobrili 'princezu'. Rekla sam joj da ne bude previše osjetljiva, vremena su teška, odjebi, stara, 'princezu', ne ponašaj se ko princeza. Pokoj duši mojoj princezi. Hvala Bogu da ju je uzeo. Stvarno ne bih imala živaca skakati oko princeze i dovlačiti do nje 'princezu'.« »Drago mi je da si bolje volje.« Kad si sretan i kad želiš s drugim dijelit sreću tu, kad si sretan lupi nogama o pod. Bum! Bum! »Amaruši, nikad nećeš postati pjevačica osim ako ti ne narastu velike sise, doduše, možeš si uvaliti i implantate, izvadi mi pivu iz frižidera.« »Mislila sam da je umoran. Zubarima danas nije lako. Treba loviti Talijane, platiti proviziju lovcu na Talijane u Italiji, naći im ovdje jeftin smještaj, kad platiš tehničarku, materijal i povremeno pedeve, ostane ti što ti ostane. Rijetki plaćaju unaprijed, ti im uvališ nekoliko tisuća eura u usta, tko ti garantira da se neće dignuti sa stolice i nestati?« »Sam si kriv ako nekome staviš u usta tisuće eura, a on škljocne novim zubima i ode. Zašto im ne naplati unaprijed?« Teta Seka, ne smije se piti iz boce. »Te je večeri izgledao očajno. Podočnjaci, obješena usta, znala sam da to sa Talijanima veze nema. Sjećam se jednog filma, neka je ženska tako čekala muža sa večerom, on joj je rekao ono što i meni moj: 'Moram ti nešto reći.'« »Film se zove *Calendar Girls*, *Djevojke s duplerice*, snimljen je 2003. godine.« Ja bi crtala mamu i tatu. Nona, daj mi blokić. »Opet si sakrila pepeljaru. Tamo je tvoj orma-

rić sa igračkama pa izvuci bojice i pločicu. Crtaj, ne davi nonu.« »Kad joj je muž rekao: ‘Moram ti nešto reći’, ona je mislila da je našao neku kurvu, nije ona rekla kurvu, rekla je da je mislila kako je našao drugu ženu. A što se dogodilo? Muž je bio kod doktora, a doktor mu je rekao da ima leukemiju. Koji obrat. Ta žena se prihvatila posla, angažirala je svoje prijateljice koje su odmah pristale skinuti se do gola, snimiti za kalendar, sve pedeset plus, onda taj kalendar prodavati u Britaniji, zarađenom lovom trebale su njenom mužu platiti liječenje.« »Nije bilo tako. Muž je umro od leukemije, a njegova žena je popizdila jer je u Britaniji zdravstvo kao i ovdje, ne možeš biti uz umirućeg u bolnici nego on crkne daleko od svojih najdražih u blatu i jadu, zato je ona odlučila snimiti kalendar, da bi se popravilo stanje u britanskim bolnicama.« Vidi, teta Seka, kon od Pipi jede voće i povrće. »Film je snimljen prema istinitom događaju. Muž je umro ali su ženske doživjele svjetsku slavu.« »Stvarno si bacila pepeljaru? Gdje ti je pepeljara?« »Te sam večeri gledala muža, šaka jada u mojoj najdražoj fotelji. Kako se u Hrvatskoj liječi leukemija? Koliko to košta u hrvatskom kapitalizmu? Koja bi se od mojih prijateljica mogla skinuti do gola, uključivši i mene? Tko bi u Hrvatskoj kupio taj kalendar? Ljudi nemaju ni za mesni doručak.« »Bože, Nina, kako sam ja voljela mesni doručak. Tko zna kako bi mi danas pao na želudac?« Oću sok. »Nitko

ne bi kupio kalendar na kome bih ja bila gola. Imam strašne ožiljke od operacije žuči i jajnika. Doktori su mi rekli da sam sklona ožiljcima. Takva mi je koža.«

»Tri moje prijateljice od njih šest operirale su rak dojke, dvije koljeno, svaka od nas ima ili previše ožiljaka ili premalo sisa. Jebote!«

»‘Reci nešto’, glas mi je drhtao, ‘danas se sve liječi.’«

»Tvoja jebena, tvoja nepodnošljiva patetika, tvoji predvidivi obrati, tko kupuje tvoje knjige? Volim te, ali te ne mogu slušati. Nakon dvadeset i pet godina braka ti drhtiš od užasa kad ti muž kaže, imam ti nešto reći. Kako ti nije palo na pamet da se ne radi o smaku svijeta, možda mu je samo neki jebeni Talijan sa dvanaest kljova u labrnji otpizdio preko grane da se više nikad ne vrati?«

»Nema više granica.«

»Jebe mi se.«

»Krenuo je prema frižideru i iz njega izvukao limenku piva. Smije li leukemičar piti pivo? Da li podrigivanje na leukocite ili nešto drugo iz krvi djeluje dobro ili loše? Pivo nije izlio u čašu. Kako lim djeluje na sluznicu, što ako se poreže? Tko će zaustaviti krvarenje? Da li leukemija izaziva krvarenje samo iz nosa ili...«

»Tvoja ga je hipohondrija otjerala, jebeš mi mater ako nisam otkrila zašto je siroti Tomo dao petama vjetra. Brineš da li njegovoj leukemiji koje nema može naškoditi rub limenke? Da rub limenke pogubno djeluje na zdravlje mene ne bi davno bilo. Dobro je i izdržao. Dvadeset i pet godina. Siroče. Smijem uzeti zdjelicu za salatu umjesto pepeljare? Čašica od jogurta

se puši, taj dim mi može ući u nos i izazvati rak sinusa. Vidiš, pivo mi ide kroz nos, nitko me ne može nasmi-
jati kao ti sa svojim preludim pričama. Jebote! Imaš
papirnatu maramicu?» «I opet sam ga pogledala. 'Ajde,
ajde, glavu gore, nemoj se živ zakopati.' 'Bojim se za
tebe, nemoj nešto učiniti sebi.'« »Tko je to rekao, ti ili
on, ne mogu te baš pratiti, mala smrdi. Amaruši, jesi
li se pokakila ili samo prdnula?» Prdnula. »Lijepo crtaj
i budi dobra.« Ja bi sok. »Prelomila sam u sebi, poma-
gat ću mu do kraja ali ako se dogodi ono najgore, ja se
ubiti neću. Imam kćer, unuku, lijepu kuću...« »Imaš
mene. Ti si sretna žena.« »Ako je smrt moga muža božja
volja, neka tako bude. Zašto mi je žensku intuiciju o
kojoj je napisano stotine knjiga netko iščupao u majči-
nom trbuhu? 'Ostavljam te.' Nasmijala sam se. 'Što imaš
u planu? Uvući se u neku rupu i tamo crknuti? Ne,
dragi moj, život je borba. Čeka te kemoterapija, zrače-
nje, hormonalna terapija, povraćanja, tebi treba pomoć,
kakvo ostavljanje, ti ni na trenutak ne smiješ biti sam.'«
»Ti, Nina, stvarno nisi normalna.« »Sjela sam mu u
krilo, poljubila ga u usta pa u gustu, prosijedu kosu.«
»Ne moraš meni govoriti da Tomo ima gustu, prosijedu
kosu, budi malo kraća, požuri, kad će Tomo van iz ove
kuće?« »'Ostavljam te.'« »Nina, a da odrežeš onim osli-
ćima glave? Mala će i danas otići doma bez ručka.«
»'Ostavljaš me?' 'Da.' Šmrcao je.« »Siroti Tomo, nije ni
njemu bila laka.« »Nisam pitala tko je kurva. Suzdržala

sam se. Jednostavno, suzdržala sam se. I dan-danas sebi zbog toga skidam kapu.« Nona, zašto stavljaš koru od banane pokraj cvijeta? »Amaruši, kora od banane hrani cvijet.« Ja bi soka. »U sebi sam jecala, kuje, moje prijateljice su kuje, sve su znale, ni jedna da bi mi riječ rekla, kuje, kuje, kuje.« »A zašto bi ti rekle? Ja godinu dana znam da Tomo tuca Tanju. Da sam ti to rekla, ostala bi bez prijateljice a ti bi izgubila muža godinu dana ranije. To su osjetljive stvari jer čovjek nikad ne zna zna li žena ili ne. Pretpostavlja, ako zna čitav grad, zna i žena, ako zna, ako je njoj dobro, i meni je. Ni u moj se život nitko nije miješao. Ljudi imaju svojih briga. Jebe se njima i za tebe i za mene, zapamti, jebe!« Ja bi soka. »Molim te, meni za ljubav, operi ovu malu. Smrdi do neba.« »Odlazim.' 'Kamo?' 'K njoj.' 'Kad?' 'Sad.' 'Po mraku?'« »Nina? To si ga pitala? Otkad njima mrak smeta kad nas hoće odjebati?« »'Sutra ću doći po svoje stvari. Oko pet. Ne moraš biti doma ako nećeš.' Digao se, bacio limenku u koš za smeće i nestao. Da Kenedi, da Tito, da porođaj, da abortus, da prvi seks, da smrt majke, smrt oca, smrt kuje Anke, lažna trudnoća moje kćeri, gubitak torbice sa svim karticama, lovom, osobnom kartom i zdravstvenom knjižicom. A ni OIB ne znaš. Ne, ne, ne i ne! Ništa se s tim ne može usporediti. Ništa! 'Ostavljam te.'« »Ne plači. Ne budi histerična, evo, popij jedan gorki list, to će ti pomoći želucu.« Ja bi sok. »Te su me noći ubijale slike. Činilo mi se da

u svakoj prostoriji naše kuće jebe drugu ženu.« »Tomo jebač? Nikad nisam mislila da je Tomo neki jebač. Odakle ti to? Doduše, da nije jebač, danas bi bio ovdje. I tako si ti u svakoj od soba gledala sirotoga Tomu kako jebe. I kako je jebao? Koga je jebao?« »On, gol, izlazi iz kupatila. Visok, vitak, ravan trbuh, ogromni kurac stoji mu poput štapa o koji se vješa zastava...« »Ne pretjeruj, ali ako je zaista tako, imala si sreće. Moj Zvonko imao je ogroman trbuh, sijede na prsima i među nožju, na nogama vene, da ga gologa vidiš na cesti ne bi zadrhtala od želje, možda bi pozvala policiju ili hitnu ili skrenula pogled. Vjerojatno ovo treće jer hitna ne bi došla, a policija bi te satima ispitivala, ime oca, telefon, mobitel, gdje radiš, vjeroispovijest, nacionalnost, doduše, danas te na sudu više ne pitaju koje si nacionalnosti. Ni jedan od mojih muškaraca nije bio ni visok ni vitak ni bogat. Ja ću malo skuhati juhu, gdje držiš nožve?« Ja bi soka. »One noći kad sam ga vidjela kako gol stoji na hodniku u zraku sam osjetila miris ženki.« »Imaš li kapule u kući? Požuri malo, koga je on sve jebao te noći? Siroti, siroti i presiroti Tomo. Da stavim u juhu malo papra ili zbog male bolje ne? Nisam osličima odrezala glave. Imaš li one polukuhane riže koja se samo baci u vodu i za tri minute je možeš jesti a ostaje *al dente*?« Ja bi soka. »Ostavio me zato jer imam velikih problema sa tlakom? Ni jedan muškarac ne voli ženu kojoj jednom mjesečno klinci na hitnoj noći o

ponoći vade krv. Na toj hitnoj vidiš svakakve ljude. Na umoru, kasnije čuješ da nisu umrli, mlade koji izgledaju odlično, samo su slomili nogu. Za tjedan dana smiješe se iz osmrtnica. Tromb, sepsa ili nešto treće. Mene su odlasci na hitnu uvijek veselili. Netko oko tebe skače, dobiješ potvrdu da bar te večeri ili noći nisi 'vitalno ugrožen'.« Ja bi soka. »Teta Seka ti sprema krasnu juhicu od oslića. Oslić znači magarac. Oslić je morski magarac. Ti ćeš jesti juhicu od magarca, njija, njija, njija...« Ja neću jesti magarca od mora. »Ti si mala, razmažena ludara, jest ćeš ono što se skuha.« »Meni se u životu često čini da sam vitalno ugrožena, zato mi nikad ne padne teško odvesti se u bolnicu jer je stvarno na pet minuta odavde.« »Soli neću stavljati. To je bijela smrt. Neka se mala od malena nauči na neslano.« »To me smiruje, ne bih se preselila ni za što na svijetu. One večeri kad je Tomo zauvijek izašao iz kuće zaista sam bila vitalno ugrožena.« »Zašto pretjeruješ? Što znači 'zauvijek'? Oni odu pa se u pravilu vrate. Kad skuže da ne mogu pratiti ritam mlade kobile, odustanu. Giht, bolovi u križima, aritmija, vjeruj mi, vratit će se brže nego misliš.« Ko će se vratiti? »Nonić. Izvuci teti Seki iz frižidera jedno pivo.« »Srce mi je lupalo, tlak mi je bio sto osamdeset kroz sto deset, pomislila sam, mogla bih ga nazvati, dva ujutro i nije neki kasni sat. Nisam.« »Gdje je mrkva, zaboravila sam na mrkvu, riba je kuhana, a na mrkvu

sam zaboravila, previše klepećeš pa me to dekoncentrira, stavit ću ribu na tanjur pa ću posebno skuhati mrkvu, gdje držiš mrkvu?» Ja bi soka. »Nisam ga nazvala, vjerojatno je spavao, on uvijek zaspi čim mu glava dotakne jastuk, ona bi se javila.« »Sigurno bi ti se ona javila.« »Žena ne može zaspati prve noći kad im ljubavnik kaže da je ostavio ženu. Računa da li je na dobitku ili gubitku. Dok on pokraj svoje nove žene hrče, njoj se glava raspada od briga. Govori li istinu? Hoće li se predomisлити kad popriča sa sebičnom djecom koja na umu imaju samo svoju sreću i podjelu imovine? Djeca ne vole rastave jer novi partner uvijek otme komad nasljedstva. Što ako njegova žena osvane na njenom poslu pa joj napravi scenu ili zarije nož u rame? Možda je on svratio k njoj samo na dan ili dva dok se ne pomire? Kako će živjeti skupa? Jedno je ševnuti se tu i tamo u njenom stanu, sasvim je drugo za nekoga kuhati, čistiti, bacati kute u mašinu, strahovati, kad radi do kasno uvečer, da li je sa nekom pacijenticom ili bivšoj ženi pun osjećaja krivice na dugačko i široko objašnjava, u gluhe uši, zašto je među njima puklo.« »Ti, Nina, sve znaš. Kad bi kurvetine koje okolo krađu muževe toliko noću bdjele, danju bi prebijene odlazile na posao i ne bi imale snage bacati laso. Kako ti nije jasno, on je izašao iz ove kuće, ušao u njezin stan, istuširao se, popili su piće, jebnuli se i zaspali. Teško da su razmišljali o tebi. Oćeš da na brzinu napravim malo

krumpira na salatu? Ova mala je kost i koža, u logoru bi joj bilo bolje nego sa nama. Oćeš pojesti koji krumpiriće?» »Osjetila sam da ona one noći bdije a on spava. Zato ga nisam nazvala, ako krepam, neka me nosi na duši. Neka nosi na duši vlasnicu kuće u kojoj je živio, vlasnicu auta koji vozi... 'Meni ništa ne treba, ako me ikad ostaviš, uzet ću svoj kofer i nestati.' Hvala bogu, ova kuća je moja. Možda njemu imovina i nije bitna, ima ordinaciju koja me uopće ne zanima, ne želim mu oteti pola zubarske stolice ili kliješta za čupanje zuba. Ona će biti problem. I ja bih bila na njenom mjestu. Da sam ja kurva i da ulovim zubara sa uhodanom praksom, sigurno bih mu šapnula u uho da ženetini koja mu je uništila život jebe mater i uzme što je njegovo. Kad u braku žive žena koja piše knjige i zubar koji u usta ljudima dvadeset i pet godina uvaljuje krunice, dobro se zna koliko je tko uložio u imovinu stečenu u braku. Ja od izdavača po knjizi dobivam pet tisuća eura.« »Ova mala stalno bulji u kompjuter, služi se mišem bolje nego ja. Jutjub je gori od heroina. Kad kreneš buljiti, nema ti spasa. Ti od izdavača za svoje knjige dobivaš previše. Umjesto da si sretna što se odlično prodaješ, i ovo ćeš sranje prodati, žene vole tužne priče iz života, umjesto da si sretna da ti je odlazak muža dao materijal za novu knjigu, ti samo kukaš. Smije li ova mala vodenim bojama šarati po tipkovnici?« »Kad pet tisuća eura podijelim na tri godine, mje-

sečno zaradim... One noći nisam bila u stanju izračunati svoju mjesečnu plaću, ali mi je bilo jasno da ću i uz pomoć najboljeg odvjetnika ipak morati iseliti ili ga isplatiti za ulaganja. Ova kuća je potpuno drugačije izgledala kad sam je dobila od staraca. Imala je...«

»Ostavi to za knjigu, ja sam ovdje bila tisuću puta, znam što ste srušili a što dodali, imala je malo kupatilo, danas ima dva velika, Nina, nemaš ušteđevine jer ste lovnu spizdili na putovanja, ajmo, sjednimo za stol. Amaruši, moraš oprati ruke.« Neću. »Hoćeš. Nina, operi malu.« »U šezdesetj ću izaći iz stopedeset kvadrata i ući u šezdeset.« »U šezdeset i prvom. Vidiš kako mala sama jede. I još je posrana. Siroto dijete. Samo ti jedi, Amarušica, pa ćeš narasti i postati Pipi.« Ja se zovem Sunčica Sunčković. »Nekakav dvosobni sa boravkom. Do smrti ću buljiti u zid susjedne zgrade.« »Šta fali dvosobnom stanu sa boravkom? Nama je i jednosobni previše. Tko može čistiti kućerinu? Uživam u svojih pedeset kvadrata. Nama ne trebaju kvadrati, nama treba pivo, duševni mir i malo vruće, riblje juhe. Sjedni za stol, Nina. Amaruši, mrkvice se ne jede prstima.« »Izašao je iz kupatila i ušao u svoju sobu gdje je gledao utakmice.« »Tko je izašao iz kupatila? Tomo? Još si u onom filmu kako Tomo kurcem od dva metra otvara vrata svih vaših soba, a u svakoj ga čeka kurva?«

»Ja sport ne podnosim ni u kakvom obliku. Ona ga je čekala na kauču, krhka plavušica u trideset i nekoj.